

[Kjær Rasmussen.]

det altså ikke danskere, der skal derind, nu er det fremmedarbejdere, og så kan man udmærket proppe 1200 ind i dette hus.

Fremmedarbejderne tvinges også til på linje med os andre at betale højere skatter uden dog at opnå samme ydelser fra det offentlige. Samtidig med at fremmedarbejderne således på alle måder får lov til at betale overpris, bliver de af danske lavtlønsarbejdere betragtet som konkurrenter til de ledige underbetalte job og til de alt for sparsomme boliger, og det er betragtninger, som er fuldt ud forståelige. Følgvirkningen bliver den, at der skabes et fremmedhad.

Når dette er sagt, så skal det selvfølgelig også siges, at vi ikke principielt er modstandere af, at der kommer udenlandske arbejdere her, men betingelserne må som sagt være andre end nu. De må have fuldstændig ligeværdige kår lønmæssigt og socialt.

Jeg vil lige til sidst gøre en bemærkning om det synspunkt, der har været gjort gældende fra i hvert fald et par af de tidligere ordførere, nemlig at det, at der bliver indført fremmedarbejdere her til Danmark, skulle være en form for u-landshjælp. Jeg må sige, det er et synspunkt, som jeg overhovedet ikke forstår. Jeg anser det for at være fuldstændig forkert. For hvad er det, der er tale om? Der er jo tale om, at først tog det rige Vesten råstofferne fra disse lande, og nu tager man de samme landes arbejdskraft. Det er dog en bedårende form for u-lands hjælp. Jeg kan ikke rigtig få øje på den.

Hanne Reintoft: Arbejdsministeren er kommet med noget, som ministeren kalder en redegørelse for fremmedarbejderproblemet. Det er snarere en redegørelse for, hvordan vi udnytter fremmedarbejderne hårdest muligt. Ministeren antyder en række problemer af alvorlig karakter, der også i høj grad beviser de politiske ideer, der ligger bag tilgangen af fremmed arbejdskraft, og bekræfter danske arbejderes frygt for, at det skal være konkurrence og løntryk over for dem. Lad mig her tilføje, at det er utilladeligt at gøre denne berettigede frygt for danske arbejderes daglige brød til et spørgsmål om intolerance, endsige racisme. Ministeren fremhæver selv gæstarbejdernes betydning

for samfundsøkonomien, men indrømmer, at man ikke har en klar oversigt over det. Jeg ville nu tro, at man har en fornemmelse af, at det kan betale sig for arbejdsgiverne. Det indrømmes netop af ministeren, at vort erhvervslivs fejlstruktur giver problemer. Det må vi fastholde.

I Nordjylland går, som jeg har sagt før i dag, hver tiende arbejdsmand arbejdsløs. Der er masser af arbejdskraft her. På grund af vort samfundssystem, hvor arbejdsgiverne er enerådende i erhvervslivet, er vi for det første ikke i stand til at placere vores industrier, hvor de med rette kunne ligge, og hvor arbejdskraften er, og for det andet er vi ikke i stand til at bytte industrier om, der ville tjene til den for samfundet mest hensigtsmæssige produktion.

Her fremhæver ministeren, at fremmedarbejderne er mere mobile end dansk arbejdskraft, og det skal nok passe. Fremmedarbejderne er en hær af uheldige mennesker, der på grund af deres eget samfunds uformåenhed må drage verden rundt for at skaffe sig det daglige brød. Når de kommer hertil, er de ofte så medtagne og har så stort et behov for indtjening, at de lader sig koste rundt i et omfang, som danske arbejdere stadig ikke vil og heldigvis heller ikke behøver finde sig i. Jeg talte forleden i et tog med en ung fremmedarbejder på 17 år. Han havde gået to måneder i Hamborg og ventet; så blev han kostet til Gøteborg, der havde han gået fem måneder, så blev han kostet to måneder til København, og nu blev han sendt videre til 275 kr. om ugen i Odense. Det er en nydelig behandling.

Men det er vel også regeringens drøm, at danske arbejdere efterhånden skal lade sig koste af sted fra sted til sted, fra industri til industri, fra byggefag til eksporterhverv, som finansministeren har udtalt sig så elegant om. Det kan vi se f. eks. af finansministerens udtalelser, vi kan se det af denne redegørelse, vi kan se det af tidligere debatter om arbejdsformidlingen, og vi kan se det af det nye forslag om mobilitetsfremmende foranstaltninger på arbejdsmarkedet.

I hele fremlæggelsen af problemet arbejdskraft, som ministeren uophørligt taler om, ser man tydeligt regeringens og Arbejdsgiverforeningens inhumane opfattelse af, hvad arbejdskraft er, for det er trods alt menne-